



## Over dit boek

Dit is een digitale kopie van een boek dat al generaties lang op bibliotheekplanken heeft gestaan, maar nu zorgvuldig is gescand door Google. Dat doen we omdat we alle boeken ter wereld online beschikbaar willen maken.

Dit boek is zo oud dat het auteursrecht erop is verlopen, zodat het boek nu deel uitmaakt van het publieke domein. Een boek dat tot het publieke domein behoort, is een boek dat nooit onder het auteursrecht is gevallen, of waarvan de wettelijke auteursrechttermijn is verlopen. Het kan per land verschillen of een boek tot het publieke domein behoort. Boeken in het publieke domein zijn een stem uit het verleden. Ze vormen een bron van geschiedenis, cultuur en kennis die anders moeilijk te verkrijgen zou zijn.

Aantekeningen, opmerkingen en andere kanttekeningen die in het origineel stonden, worden weergegeven in dit bestand, als herinnering aan de lange reis die het boek heeft gemaakt van uitgever naar bibliotheek, en uiteindelijk naar u.

## Richtlijnen voor gebruik

Google werkt samen met bibliotheken om materiaal uit het publieke domein te digitaliseren, zodat het voor iedereen beschikbaar wordt. Boeken uit het publieke domein behoren toe aan het publiek; wij bewaren ze alleen. Dit is echter een kostbaar proces. Om deze dienst te kunnen blijven leveren, hebben we maatregelen genomen om misbruik door commerciële partijen te voorkomen, zoals het plaatsen van technische beperkingen op automatisch zoeken.

Verder vragen we u het volgende:

- + *Gebruik de bestanden alleen voor niet-commerciële doeleinden* We hebben Zoeken naar boeken met Google ontworpen voor gebruik door individuen. We vragen u deze bestanden alleen te gebruiken voor persoonlijke en niet-commerciële doeleinden.
- + *Voer geen geautomatiseerde zoekopdrachten uit* Stuur geen geautomatiseerde zoekopdrachten naar het systeem van Google. Als u onderzoek doet naar computervertalingen, optische tekenherkenning of andere wetenschapsgebieden waarbij u toegang nodig heeft tot grote hoeveelheden tekst, kunt u contact met ons opnemen. We raden u aan hiervoor materiaal uit het publieke domein te gebruiken, en kunnen u misschien hiermee van dienst zijn.
- + *Laat de eigendomsverklaring staan* Het “watermerk” van Google dat u onder aan elk bestand ziet, dient om mensen informatie over het project te geven, en ze te helpen extra materiaal te vinden met Zoeken naar boeken met Google. Verwijder dit watermerk niet.
- + *Houd u aan de wet* Wat u ook doet, houd er rekening mee dat u er zelf verantwoordelijk voor bent dat alles wat u doet legaal is. U kunt er niet van uitgaan dat wanneer een werk beschikbaar lijkt te zijn voor het publieke domein in de Verenigde Staten, het ook publiek domein is voor gebruikers in andere landen. Of er nog auteursrecht op een boek rust, verschilt per land. We kunnen u niet vertellen wat u in uw geval met een bepaald boek mag doen. Neem niet zomaar aan dat u een boek overal ter wereld op allerlei manieren kunt gebruiken, wanneer het eenmaal in Zoeken naar boeken met Google staat. De wettelijke aansprakelijkheid voor auteursrechten is behoorlijk streng.

## Informatie over Zoeken naar boeken met Google

Het doel van Google is om alle informatie wereldwijd toegankelijk en bruikbaar te maken. Zoeken naar boeken met Google helpt lezers boeken uit allerlei landen te ontdekken, en helpt auteurs en uitgevers om een nieuw leespubliek te bereiken. U kunt de volledige tekst van dit boek doorzoeken op het web via <http://books.google.com>

PAMFLET

26980

Digitized by Google



# DE BELEGERING

DER

CITADEL VAN ANTWERPEN;

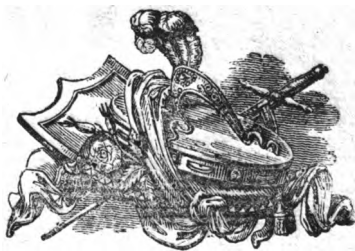
OF

DE EERSTE HUWELIJSWEKEN

VAN

L E O P O L D.

*Dramatisch krijgspel met grooten toestel, waar-  
onder de reusachtige mortier.*



*Te* AMSTERDAM, bij  
ANTON CRAMER & Co.  
1833.

364

III 36



DE BELEGERING DER CITADEL VAN ANTWERPEN,

OF

de eerste huwelijksweken van LEOPOLD, dramatisch  
krijgspel met groot toefel, waaronder de  
reusachtige mortier.



EERSTE TIJDVAK.

Het tooneel stelt het vertrek van koning PHILIPS in het pa-  
lets der Tuilleries voor. Zijne majesteit is in een' fau-  
teuil gemakkelijk geneten; nog zichtbaar vermoeid van de  
huwelijksfeesten, die te Compiègne plaats gevonden heb-  
ben; hij houdt een' open brief van zijnen schoonzoon LEO-  
POLD in de hand, en zegt grimlagchende:

Onze LOUISE is dan eene Belgijn; ik betwijfel het niet  
meer. LEOPOLD schrijft ons zulks; zij is als vorstin te  
Brussel gehuldigd; het volk roemt hare deugden, haar  
sehoon, haar' leest; kortom, alles. Nu, als Fransche  
prinses liet zij ook niets te wenschen over; het zal eene  
allezins volmaakte koningin zijn, die prachtige LOUISE;  
en is LEOPOLD eenmaal gelukkig genoeg, de vrije vaart  
op de Schelde, na de Hollanders van daar verwijderd te heb-

A

ben, te bezitten, dan kan hij zich beroemen een gelukkig koning te zijn. Het is waarlijk geene kleinigheid aan ons stamhuis vermaagschapt te zijn.... en dat als bij toeval; maar hoe hem dit geluk te verzekeren. Wij hebben zoo lang vruchteloos geprötkolleerd. De wijzen, zijn gevelugelde advocaat, heeft, aan eene zeemeeuw gelijk, het luchtruim tusfchen *België* en *Engeland* onafgebroken doorzweefd, geene *conferentie* vergeten bij te wonen, en als een echt diplomaat en *ventru* geen *dñe* verzaakt; doch alles vruchteloos; de *Citadel* van *Antwerpen*, dat gewichtig punt is den *Hollanders* nog niet ontworpen, en LEOPOLD, die goede schoonzoon zoude zoo gaarne in het bezit van dezelve zijn. Huismiddeltjes zijn er reeds te veel vruchteloos gebezigd; daar moet een krachtig middel toegediend worden. (*Nadenkende*) Ja, wilde *Engeland* slechts voor halve rekening dat middel blijven toedienen, wie weet met welk een goed gevolg. Daarbij komt, dat ik mijne soldaten werk verschaffen moet; zij willen vechten, het ga hoe het ga, en ik moet als koning der onrustige Franschen mijne eigene rust verzekeren, en door een of ander groot wapenfeit mij in het oog der natie verheffen. Dus kort en goed! (*hij schelt. Een kamerdienaar treedt binnen.*) Ga, JULIEN! en zeg den kamerheer, dat er morgen *dñe* ten hove zal zijn. De Engelsche *diplomatie* moet heden nog genoodigd en den intendant van het paleis gezegd worden, dat de *plumpuddingen* de hoofdschotels moeten uitmaken. De *plumpuddingen* als hoofdschotels, fire!

Zoo als ik zeg, en punch *à la Romaine* moet in mijn *cabinet particulier*, na het *dñe* met zorg toegediend worden.

De *diplomatie* moet ik vergasten; mijne ministers kun-

nen des verkiezende, zich in den avond van *eau sucré* bedienen; het is toch een verkonden ministerie.

Grimlagchende verlaat JULIAN Z. M. kabinet, ter uitvoering zijner bevelen, waarop deze zich aan de schrijfkasfette plaatst.

Eenige oogenblikken later wordt de minister van oorlog toegelaten. Men smeedt ontwerpen, en in den avond heerscht er eene ongewone levendigheid in de *bureaux* van het ministerie van oorlog. De vrouwen van de leveranciers en aannemers *anticipeeren* reeds op de kasfettes hunner echtgenooten; zij prijken in de *théâtres* met de laatst uitgekomene shawls, laten zich het hof van de fouragie-meesters maken, daard de generaals zich nieuwe uniformen laten aanmeten en de *aide-de-camps* de *maîtresses* derzelve *à l'Opera courtoiseren*. Geen wonder, daar er eene expeditie op handen is, dat de officieren der verschillende wapenen hunne *missives* met fierheid omhoog strijken, als zullende eerstdaags naar het leger vertrekken.

## TWEDE TILDYK.

Het tooneel stelt het kabinet van LEOPOLD, den koning der *Belgen* in het paleis te *Brussel* voor. Onderscheidene staatsdienaren staan in de *antichambre*, om aan de verlangen van hunnen gebieders te voldoen. De *wijkers* laat zich aandienen en *discussieert* met LEOPOLD omtrent een geheel nieuw ministerie.

Intuschen komen er *dépêches* van schoonpapa PHILIPS en bevelzen het onderling verdrag met *Engeland*, om

*Holland* tot de toetreding der 24 artikelen te *sommeren*, en dan door dwangmiddelen te noodzaken.

Stem dan toch toe, mijnheer DE WETTER! — zegt LEOPOLD, zich de handen wrijvende, — dat mijn schoonpapa een knap man is, die durft. Het zal hem veel moeite gekost hebben, het Engelsch kabinet er toe over te halen; maar....

Het Engelsch kabinet heeft ook zijne inzigten: hun belang misschien vordert, *fire!*.....

Gij zoudt denken, mijnheer DE WETTER! dat zij openhartig waren.

Hunne openhartigheid zullen wij daarlaten, hierover nader; genoeg, dat zij hunne schepen tuigen, *chose commune* met onze vloot zullen maken, de Hollandsche havens blokkeeren, een *embargo* op hunne schepen leggen.

Schoonpapa (vervolgde LEOPOLD,) lees maar, stelt 60,000 man *disponible*, en voor 100,000 man wordt er materieel aangevoerd. In drie dagen tijds is de Citadel ons en de *Schelde* open. De maarschalk GÉRARD heeft, de hand op zijn' degen leggende, zulks gezworen, en hij was nooit meinedig. — In de helft dezer maand trekt de geheele magt reeds over de grenzen.

ORLEANS en NEMOURS zullen zich mede aan het hoofd stellen; een paar wakkere knapen, mijne schoonbroeders.

En uwe armée, *fire!*

Die zal geen deel in het glorieuse feit nemen, dat is tegen de inzigten van de *diplomatie*; en onder ons, ik ben er niet verstoord over. De schrik van de *affaire* van *Haselt* en *Leuven* zit er nog te veel in; de *armée* van de *Maas* zal de *Schelde* nooit vrij maken.

En onze *brigantijnen*, — vervolgde DE WETTER.

Ach! DE WEIJER! onze marine, de uwe in den strikten zin van het woord; ach! laten wij die daarlaten; acht er u niet door beleedigd; te meer, gij hebt er immers reeds voor lang uw admiraalschap aangegeven.

*Enfin!* laten de Engelschen nu maar *vigileeren*, *fire!* maar onze *fameuse* landmagt buiten het spel werkeloos blijvende, zullen de officieren wel *biskeeren*.

Ja, maar zij loopen dan ook geen gevaar om doodgeschoten te worden. Schoonpapa heeft daarentegen officieren in *legio*, en zijn volk vermenigvuldigt zich voortdurend, gelijk het onkruid; het is zijn belang, om deze gunstige gelegenheid waar te nemen, ten einde zich van wat volk te ontdoen; want of GÉRARD nu al gezegd en gezworen heeft, dat de *Citadel* in *drie* dagen tijds vermeesterd zal zijn, betwijfel ik het nogtans. Daar zullen alvorens eenige duizenden bommen en *projectilen* gewisseld worden. De opperbevelhebber CHASSÉ is geen DAINÉ OF NIELLON, wien het eerste schot het hoofd doet suizelen. Ik wil nog wel wedden, dat de *reusachtige mortier*, dien ik te *Luik* heb laten gieten, zijn proefftuk tegen de *bastions* der *Citadel* zal moeten afleggen.

Wel mogelijk, *fire!*

Let op! die mortier zal mijnen naam, want hij voert dien, nog vereeuwigen, mijnheer DE WEIJER!

Uw naam, *fire!* deze was voor lang reeds ontfeljik.

Gij bezigt de taal eens hovelings.

Miskien mij niet, *fire!* ik loog nooit, dan om bestwil; zoo heb ik dan ook het *Engelsche* kabinet verhaald, dat het u bij den *tiendaagschen veldtocht* aan geen' moed ontbrak, maar wel uw volk; ook dat gij niet in allerijl naar *Mechelen* gereden zijt, om de Hollanders te ontwijken;

maar ook dat het onverantwoordelijk was geworden zich langer te wagen, als koning van *België*; eenmaal in handen der *Hollanders* geraakt zijnde, was het een volk zonder *hoofd*, en het heeft moeite genoeg gekost, dat volk een koning met een *hoofd* te bezorgen zoo als het uwe; ach! indien gij wist, hoeveel hoven er om rond gereisd zijn; hoe vele uitnoodigingen er gedaan zijn....

Ik weet het, mijnheer DE WEYER! zoo heb ik mij ook hunner ontfermd. Nu genoeg voor heden. Ga, maak uwe opwachting bij de vorstin en bereid haar voor, dat hare broeders binnen weinige dagen een bezoek zullen komen afleggen; dat tallooze Franfche officieren aan de spitfen, van hare landgenooten, hier zullen doortrekken. Zeg aan mevrouw LE HON, hare eerste staatsdame, dat zij een oog in het zeil houde, om te zorgen dat de Belgifche maagden zich niet vergeten, ten aanzien van zoovele fchoone mannen. Zoo voere men dezer dagen een paar malen *la vestale* in *le théâtre royal* op; het is een zedelijk fpeel en beter van compositie als de *vifitandines*, *les voitures versées* en *une fauſte*, welke de directeur zoo dikwerf opvoert.

Dit zeggende, vertrekt LEOPOLD, zet zich te paard en inspecteert onderfcheidene regementen, die ten gevolge van het lang wachten zich met lambiek wat *gerestaureerd* hebben en niet juist *gealinieerd* daar staan.

Het tooneel verandert en ſtelt voor le ſalon d'attente van LOUISE, koningin der Belgen. De *dames d'atour* trippelen heen en weder, de orders harer gebiedfter uitvoerende, die zich met mevrouw LE HON omtrent de Pariſche *modes* onderhoudt. Bij deze gelegenheid gaan de

*vrouwen der ministers over de tong, die zich, om te behagen, kakelkont uitdosschen. Inmiddels laat DE WEYER zich aandienen.*

Ach madame LE HON! zeg, dat ik niet *visible* ben. Die protokollenkoerier verveelt mij altoos met zijne diplomatie.

Hij zegt dat hij hare majesteit, namens uwen echtgenoot, zoo even ontvragene gewichtige tijdingen mede te deelen heeft.

— Ik wil wedden, dat er een nieuw protokol afgevaardigd is.

— Verre van daar, uwe majesteit! De koning der *Franschen*, uw geëerbiedigde vader, heeft in zijne wijsheid besloten bommen en projectilen te laten aanvoeren, een geheel arsenaal om de *Citadel van Antwerpen* te bemagtigen; het zal hier weldra van Franschen wemelen, en de *Engelschen* zullen den zoekant bezetten, de *Schelde* openen en opvaren.

De Engelschen! — hervatte LOUISE — zie, dat is nog al belangrijk nieuws. Gij schijnt reeds goed onderrigt te zijn, mevrouw! — vervolgde de koningin eenigzins spijtig,

Hare majesteit moet weren, dat de kleine DE WEYER, als oude bekende, mij reeds voorloopig zoo al gezegd heeft, wat hij u te zeggen had. Ik ben altoos een weinig in de *confidence* geweest en dezen morgen, terwijl hare majesteit haar toilet voltooide, tref ik hem in de *antichambre* aan.

— Na, mevrouw LE HON! zeg aan uwen *protégé* dat ik nog niet *visible* ben. Mijn echtgenoot zal mij later met twee woorden zeggen, waartoe hij er duizend bezigt.

*Mevrouw LE HON vertrekt, en in de salon d'attente teruggekeerd zijnde, biedt zij hare gebiedster de Engelsche modejournalen aan, welke de galante DE WEIJER in hare handen gedeponceerd had. De koningin der Belgen houdt zich met veel belangstelling met dezelve bezig, en grimlacht ten aanzien der beeldenis eens mylords ten voeten uit, eene harer dames d'atour toevoegende:*

Zie eens! hoe wel onze geallieerden er uit zien. Hebben zij de *Schelde* geopend, ik zal mijnen *salon* wederkeerlig voor hen openen. Onze *Belgen* hebben niets nationaals in hunne *tenue*; deze voor het minst geven den schijn *niet* te zijn, wat zij *niet* zijn; zij hebben te allen tijde de *Franschen* willen naäpen.

Thans meer dan ooit uwe majesteit! — sprak mad. LE HON, — om u te behagen.

Waarlijk, recht gedacht! ik ben immers nu eene *Belgin*; men vergete zulks niet, ik wijd mijne verdere levensdagen het *Belgische* volk, en offchoon aan *Frankrijks* troon vermaagschapt, wil ik hunne zeden en gebruiken niet verwaarloozen; hun *lambiek* en *faro* moet den *Franschen* wijn in de consumtie zelfs blijven predomineren; zoo zal ook een nationale feestdrank, een potteke Leuvensbier, de mijne zijn, wanneer wij overwinnen.

Ja, maar onze armée, — hervatte mevrouw LE HON — offchoon mobiel verklaard, zal blootelijk aanschouwer zijn, dat is de *principe* der *diplomatie*!

Hoe! onze braven zullen werkeloos daar staan, en mijn LEOPOLD?

Die zal bomvrij bij hare majesteit in het paleis kunnen blijven toeven.

*Mon dieu!* is het mogelijk! — hervatte de vorstin, — wat zal

dat langwijlig zijn; *c'est un horreur!* zulke *combinatiën*. Ons volk zal overal beschimpt worden, als hunne eigene zaken niet kunnende afhandelen. Koning LEOPOLD, mijn *illustre* gemagt; moet mij dat nog heden *explicceeren* of ik krijg eene *migraine*, die zoo lang duren zal als het beleg der *Citadel* zal aanhouden. *Papa* zendt hulp-troepen, dat *approuvee* ik; de Engelschen rusten eene vloot uit, dat is noodzakelijk; want de *brigantijnen*, die DE WEGER van stapel heeft laten loopen, zijn voorzeker reeds *lek*; maar onze *glorieuse* kleuren niet tegenover die van den vijand te zien wapperen, *c'est trop fort!* Ik zal, zoo doende, mij moeten schamen koningin der *Belgen* te zijn. Wat zal het kind, dat ik onder het hart draag eenmaal kunnen zeggen, dat zijn vader gedaan heeft? *Niets*. Welk een slecht voorbeeld! hij zal later dan ook *niets* doen en *België* steeds *niets* zijn dan door anderen. DAINE, NIELLON en KESSELS dorsten naar roem. Let op mevrouw LE HON! de eerste zal wanhopend zijn vaandel ontloopen, de tweede weder directeur van eenen kindertroep worden, en de laatste zijnen walvisch weder gaan vertoonen. Zoo verliezen wij onze beste generaals.

## DERDE TIJDVAK.

(Een Tafereel.)

Het tooneel stelt de woelende Noordzee voor; de gecombineerde vloeten, Duins nabij, kampen met de zich hemelhoog verheffende baren. De Fransche zeelieden voetren tegen de Engelschen; de Engelschen uiteen wederkeerig tegen de Franschen hun Goddam! De beide admiraalschepen de *Talevera* en de *Calypso*, te midden dezer groepeerings der schepen van de beide zich niet wel verstaande naasten, slooten op een; de schok is zóó hevig, dat de Engelsche loods, die bij den Franschman aan boord is, over boord springt en uitroept:

Moet ik verdrinken dan zal het voor het minst in het gezelschap mijner landslieden zijn. Den kapitein van de *Talevera* in het hospitaal liggende, ontwaart men niet, evenmin sir MALCOLM, die, baloorig zich met de Franschen te moeten afgeven, zich eenen roes heeft gedronken; kortom, het geheel levert een verward tooneel op, waartoe de vertooners alles moeten bijdragen, om de *illusie* te vermeerderen. De contrasten zijn daar. Een Engelsch matroos met een Franschman in twist zijnde, en deze het boksen willende ontwijken, altoos *un pas en arriere* makende, valt achter over boord en verdrinkt, (*coup de théâtre*) een Franschman wederkeerig vlug als een koorddanfer slingert zijne twistzieke tepenpartij een stok tuschen de beenen, zoodat deze in de kombof valt

(*coup de main*;) waaruit hij niet weder te voorschijn komt, daar zijne makkers er juist een *bowl punch* ledigen.

De Hollanders, op den uitzicht, zien die twist met bedaardheid aan en haken naar het oogenblik, dat zij naar hunne kusten komen stevenen. De strandvonders zijn brandhout benoodigd. Zulks geschiedt, maar niet zonder bekommernissen. De *Brit* weet, hoe gevaarlijk deze kusten zijn; nogtans heeft hij beloofd *Vlissingen* te zullen blokkeeren; maar de gevreesde *bondgenooten* van Oud-Nederland komen te voren: de *allesvermogene* elementen. De bliksem schiet hare stralen, de donder ratelt, de zee staat hol en het uit dezelve zich verheffende schuim kleeft zich reeds aan de toppen der masten van hen, die in doodsangst verkeerden, daar de hen teisterende woeste hullende winden hen naar den afgrond of de zandbanken dreigen te slingerden. De Hollanders staan met eerbied dit schouwspel aan te staren, het is de *Almagt* die voor hen strijdt; de *Brit* erkent zulks; de Franschman *bon gré mal gré*; beiden trachten hunne havens weder te bereiken.

---

#### VIERDE TIJDVAK.

Het tooneel verbeeldt het inwendige deel der stad *Antwerpen*. Nabij de poort naar *Berchem* ziet men de Franschen den straatweg afkomen, daar de burgers in overhaasting hun goed pakken, het bombardement der stad vreezende en troepsgewijze dezelve ontvingen. Te vergeefs tracht men hen gerust te stellen. Intusschen ontstaan er reeds geschillen tuschen de *Franschen* en

*Belgen*, wordende de laaſten door de eerſten van hunne poſten geſchopt en toegevoegd: *va! le Belge ne vaut pas une calotte; ce ſont des lâches*. De maarſchalk GÉRARD, en de prinſen aan het hoofd der *kolonnes*, na te vergeefs een *parlementair* naar de *Citadel* gezonden te hebben, welker bevelhebber zegt: dezelve niet te zullen overgeven, dan nadat al zijne middelen van verdediging uitgeput zullen zijn, maken nu aanſtalen tot de belegering, en dat te midden van aanhoudende plasregens. Tot over de ooren toe in het ſlijk wroetende, trachten de *mineurs* loopgraven daar te ſtellen, terwijl veelvuldige batterijen opgeworpen worden. Het donderend geſchut verdooft het gehoor, daar tallooze bommen de lucht doorklieven. De nog niet veel in getal in *Antwerpen* toevende inwoners kruipen in de kelders, in onzekerheid verkeerende of de bevelhebber der *Citadel* de ſtad beſparen zal, daar de zich alles vermetende onkleſche Franſchen reeds vuur van de *bastion Montebello* geven. Slecht afgerigte kogels vallen hen voor de voeten; het zijn die van de Franſchen. LEOPOLD, die slechts aanschouwer is en overal loopt pierewaaijen, ſpreekt voortdurend van zijn' *reusachtigen mortier*; en, daar het beleg tot nog toe vruchteloos is, ſtelt hij voor dat metalen monſter door zijne kanonniers naar *Berchem* te laten ſlepen.

Welnu, als het u vermaak kan verſchaffen, fire! doe het, wij zullen later zien, — zegt GÉRARD.

De glans van vergenoegen verſpreidt zich over zijn gelaat; hij rent ijlings naar *Brusſel* en geeft de noodige bevelen. De mortier is in aantogt; de vorſtin heeft hem reeds in oogſchouw genomen met eene *affectatie* of het eene *bônbonnière* was uit een magazijn van de ſtraat

*Madelaine.* Velen schijnt de groote mortier als het eenige redmiddel toe, om de *Citadel* te bemagtigen.

## VIJFDE TIJDVAK.

*Onderscheidene tafereelen voor de Citadel in de stad en aan de Schelde.*

Eene ongehoorde wreedaardige overmagt teistert de verdedigers; 450 uren bijkans is de bezetting reeds aan een verschrikkelijk vuur blootgesteld geweest. 18 a. 20 bommen ontwaart men gelijktijdig, de lucht doorkruisende, en het kleine plekje gronds der *Citadel* doorwoelende, waarboven de vlammen der brandende gebouwen zich verheffen; alles duidt verwoesting aan; maar de *onsterflijke* bezetting volhardt; hunne uitvallen zijn stout en worden met een' goeden uitslag bekroond. De Franschen staan verbaasd ten aanzien van zoo veel moeds.

De *laaghartige* Belg alleen schimpt, en *cramponneert* zich aan torens en daken om de werken der Hollanders te bespieden, en vervult in het gezelschap van hunnen LEOPOLD de rol van spion, daar hen geen andere aanvertrouwd wordt. Der verachting ten prijs gegeven, waren zij in alle schuilhoeken rond, daar LEOPOLD zijn moorddadig werktuig reeds in batterij wenscht te zien: zich voorts onledig houdende, met den maarfchalk en de prinzen *dinés* te geven. Hij moet toch wat doen om niet als eene *kermispop* aangegaapt te worden; voorts regelt hij de artikels voor de dagbladen en ongeduldig daar het beleg nu reeds zoo vele weken als dagen duurt, die

ÉRARD er toe bepaald had dringt hij er op aan, om *le mortier monstre*, die 15,000 kilogramme weegt en bommen uitwerpt, 500 kilogramme zwaar, gebezigd zal worden.

*Eh bien, pour faire plaisir au Roi* LEOPOLD! — zegt de maarfchalk, — stem ik er in toe, en nu wordt de lont aangelegd, waarop eene ontzettende uitbarsting volgt; de barbaar LEOPOLD gelooft, dat de dood reeds alom op de *Citadel* verspreid is.

Verre van daar. De moedige bezetting verlaat daarom hare posten niet en *reposteeren* met een' onbegrensde moed; maar de overmagt van een moorddadig vuur, dat 66,000 Franschen tegenover 4,000 Hollanders aanheffen doet den heldhaftigen *chassé* besluiten, het Hollandfche bloed op zulk eene wreedaardige wijze niet langer te doen plengen. Zijn woord gestand gedaan hebbende, alvorens eene capitulatie voor te slaan, alle zijne verdedigingsmiddelen te zullen uitputten, zoo laat hij de vuurmonden zwijgen; die sinds 24 dagen en 25 nachten onafgebroken tallooze kogels uitwierpen.

Sprakeloos staan de Fransche legerbenden onder de wallen der in puin verkeerde *Citadel* en bewonderen eene in de geschiedenis eenige volharding der bezetting, die zij vriendschaps betuigingen doen — en achting toedragen.

#### HET WORDT NACHT.

Alles spoedt zich naar de kaai aan de *Schelde*. De *Hollanders* steken de kanonneerbooten voor het *Vlaamsch Hoofd* en de *Citadel gestationneerd*, dat brandt, of wel la-

ten de hen aanvertrouwde bodems zinken, dezelve kunnen vijanden niet prijs willende geven, daar de marrozen hun leven zwemmende trachten te redden. Het geheel levert een schrikkinboezemend tafereel op, hetwelk het *laaghartig* gepeupel zich ten nutte maakt, om deszelfs barbaarschheid aan den dag te leggen.

„Holla! he! nu zullen wij op de eendenjagt gaan!” uiten zij zich; hunne geweren ladende; en schieten onmeedoogend op *weerloozen*, die den oever tot levensbehoud trachten te bereiken. Hoe boosaardige aard strekt zich zelfs zoo verre uit, dat zij later een transport krijsgevangenen op eene schandelijke wijze honen, en op nieuw de verontwaardiging der Franschen, welke deze ten geleide verstrekken, opwekken.

Zoo ziet men ook een *Fransch* soldaat, door LEOPOLD met diens order begunstigd, dat *schandvlekkend* kleingod voor een *half pintje brandewijn* verruilen.

#### *De laatste dag van het jaar.*

De in pijn verkeerende *Citadel*, door hare moedige verdedigers ontruimd, wordt nu door de *Fransche* wachters aan die der *Belgen* overgegeven. Een woest *hou-rahi* vult het luchtgewelf aan. De burgemeester der stad heeft *kokagne* — masten doen oprigten. Geene hammen, worsten of gebraden kapoenen hangen aan den top als prijzen der verwinnaars; neen, ditmaal zijn het LEOPOLDs ordes.

Maar daar een *worst of ham* op meerder prijs gesteld wordt, dan eene LEOPOLDs orde worden de masten niet beklommen. Illuminatiën worden verzocht te doen; maar daar velen sinds de *glorieuse* revolutie bezwaarlijk olie voor hunne lamp hebben, blijft het grootste deel

der stad in duisternis verkeerem. Men vergenoegt zich met de puinhoopen der *Citadel*, als het goedkoopst vermaak aan te staren, daarna het paleis van LEOPOLD die een dñe geeft en wiens gedienstige desferwerker als plateau een mortier monstre, van suiker vervaardigd, op de tafel heeft laten plaatsen, met bonbons voor de vorstin LOUISE opgevuld.

## DE EERSTE DAG VAN HET JAAR 1833.

Het tooneel verbeeldt eene der zalen van het paleis van LEOPOLD te Brussel: dezelve is even als de entreekamers opgevuld met autoriteiten, de diplomatie enz. De eersten harangueeren zijne majesteit luidkeels; de laatste uit hare wenschen zacht aan zijn oor. De koningin der Belgen ontvangt in hare salon wederkeerig de dames, aan het hof verknocht van het eerste tot het laatste gelid. Zij is zeer minzaam en laat zich alles verhalen, wat men voornemens is gedurende het aangevangen jaar te haren gendegen te doen.

De audientie afgeloopen zijnde vereenigen zich LEOPOLD en LOUISE om eens vrijer adem te halen in hunne salon.

LOUISE. *Ouf! je n'en puis plus.*

LEOPOLD. Die redelijke autoriteiten hebben mij geheel afgemat, en dan die lastige vragen; — welke ik niet allen beantwoorden kan.

LOUISE. *A propos mon cher!* ik heb u heden ook eene vraag te doen: wanneer zal ik nu als koningin der Belgen toch gerustelijk een plezier-togtje op de *Schelde* kunnen doen? wanneer zal de vaart dan toch vrij zijn?

LEOPOLD, die deze vraag juist dien morgen tallooze malen onbeantwoord heeft moeten laten, vermeenende dat zijne gade zulks doet om den spot met hem te drijven, antwoordt vertoornd: „*Hoe mevrouw!* moet gij mij ook nog deze vraag doen?” vraag het uwen papa, het Engelsch kabinet, lord GREY, of den duivel! ik weer het niet.



